

Libris RO
Respect pentru o viață de carte

Lucinda Hare

Zbor spre Ostrovul Dragonilor

Traducere din limba engleză și note de
Gabriela Trășculescu

ISBN 978-606-587-125-3
EAN 9786065871253
Pentru cărți de învățare și cunoaștere

Cronicile Dragonilor Cartea a doua

LITERA
www.litera.ro

CUPRINS

1. Drept în jos, drept în jos, drept în jos...	7
2. Ostrovul Dragonilor	18
3. Să zbori printre stele de-a pururi	25
4. Seminția Spinărilor Ascuțite	32
5. Să ne cunoaștem mai bine dragonii	36
6. Vai, domnișoară!	40
7. Mormântul unui goblin	45
8. Domul Dragonilor	50
9. Cuiburile nou-născuților	60
10. Primăvara bate la ușă	71
11. Confesiunea	77
12. Ducesă în devenire	82
13. Garda Dragonilor a fost zdrobită	87
14. Inelul de pe Ostrovul Dragonilor	92
15. Bătălia de pe Arhipelagul de Apus	96
16. Trădare!	104
17. Coșmarul	110
18. Magia de Maelstrom prinde putere	114
19. Dezghețul	116
20. Garda Dragonilor a fost înfrântă	118
21. Înând piept dușmanului	123
22. Cortegiul funerar	128
23. Biciuiește și dă pinteni	136
24. Un tunet prăvălindu-se peste munți	146
25. Mă duc să dansez cu dragonii	152

26. Dansul dragonilor	163
27. Hibernarea	168
28. Spițerul reginei	171
29. Zbor spre Ostrovul Dragonilor	175
30. Inima de piatră	180
31. Întoarcerea acasă	189
32. În umbra unui nor de furtună	193
33. Sfârtecați și arși	202
34. Coșmarul	211
35. Două Înghițituri În Plus	213
36. Chemarea dinspre miazănoapte	222
37. Dincolo de Vâlceaua Vrăjitorilor	230
38. Toarnă, toarnă, zoru-i mare, foc și clocot în căldare	242
39. Singur, atât de singur...	253
40. Renașterea din cenușă	266
41. Peșterile dragonilor	278
42. Dragon la pământ	282
43. Când vântul bate, scrânciobul se leagănă	286
44. Un musafir neașteptat	295
45. Stăpân al Dragonilor la pământ	299
46. Călătoria dragonului	306
47. Inimi zdrobite	312
48. Ultima provocare	316

CAPITOLUL 1

Drept în jos, drept în jos, drept în jos...

– Au mai rămas două minute...

– Către echipajul de la sol, eliberați platforma de zbor...
eliberați platforma de zbor...

Luminile roșii de pe platformă devinăriă verzi în momentul în care Imperialii și Viperele își retraseră ghearele și își întinseră aripile, gata să își ia zborul.

– Tunet Nor de Furtună, Tunet Nor de Furtună, ai undă verde să decolezi imediat!

– Recepționat, Domul Dragonilor. Mă ridic... mă ridic...
– Ai emoții? Îl întrebă Quenelda pe Rădăcină, care se juca cu harnasamentul de zbor. O să fie distractiv!

Rădăcină mormăi neîncrezător, dar era prea târziu, pentru că Două Înghițituri și Te-ai Dus se înăltase deja în văzduh.

Era una dintre acele zile învăluite într-o pâclă galbenă, sufocantă, care venea încet dinspre mare. Rotocoalele de negură se adunaseră într-un strat gros deasupra lacului, și din văzduh nu se mai zărea nimic în afară de crestele zimțate și înzăpezite ale munților care străjuiau la nord și la

Respect pentru oameni și cărti

sud Vâlceaua Vrăjitorilor. În strălucirea înghețată a cerului de culoarea safirului, o escadrilă de zbor formată din douăzeci de dragoni de luptă Negrii Imperiali ai regimentului III Primul Născut, însotită de trei regimete mai mici și mai rapide ale Viperelor, decolă de pe Domul Dragonilor.

În fruntea lor, contele Rufus DeWinter, comandantul Gărzii Dragonilor, zbura pe Tunet Nor de Furtună al III-lea, magnificul său dragon de luptă. Spre tribord, călare pe un dragon Dinte Ascuțit de dimensiuni mult mai mici, cu pielea ca focul, aripi scurte și butucănoase și o coadă încovoiată, se aflau o fată și un gnom. Quenelda, fiica contelui, și Rădăcină, escorta ei, se îndreptau spre Ostrovul Dragonilor, lucru mai puțin obișnuit, având în vedere că nimeni nu era bine-venit pe insula-fortăreață, în afară de cei din Garda Dragonilor și din familia regală. Dar, spre deosebire de celealte fete de vîrstă ei din Cele Șapte Împărații ale Mării, care nu-și doreau altceva decât să ajungă la curte, Quenelda visase întotdeauna să calce pe urmele vestitului ei tată și să se înroleze în Academia de Luptă a Gărzii Dragonilor de pe Ostrovul Dragonilor. Quenelda era o domniță cu totul și cu totul deosebită nu numai datorită acestei ambiții ciudate și nici măcar a faptului că purta haine băiești și că tatăl ei o învățase să călărească dragonii de luptă și să zboare de când avea trei ani. Mai exista un motiv, și anume un secret pe care doar prietenul ei, Rădăcină, tatăl ei, contele Rufus, și mai-marele dragonilor, Tangnost Strânsoare de Urs, îl cunoșteau. Cu toții credeau despre Quenelda că era o imblânzitoare de dragoni, adică singura care putea să comunice cu ei.

Respect pețntru oameni și cărți

Datorită acestei tainice puteri magice înăscute izbândise Quenelda, zburând cu dragonul ei de luptă Două Înghițituri și Te-ai Dus, împreună cu scutierul ei, Rădăcină, călare pe blajina dragoniță Aleargă După Stele, să învingă, nu demult, un dragon violent care îi aparținea Marelui Maestru al Breslei Vrăjitorilor. Acest dragon nebun încercase, în timpul turnirului regal de iarnă, să îl ucidă pe contele Rufus.

Toată lumea, mai puțin Quenelda, se gândeau că dragonul înnebunise pur și simplu de durere din cauza rănilor. Ea însă știa că nu era aşa. Auzindu-i gândurile, Quenelda le dezvăluise tatălui ei și comandantului armatei reginei, Sir Gharad Mowbray, că dragonul fusese antrenat să ucidă, că în adâncul sufletului era un animal de pradă, în ciuda înfățișării lui pașnice. Dacă avea dreptate, întrebările care se puneau acum erau cum și de ce. Răspunsul îți dădea fiori pe șira spinării: contele și Sir Gharad ajunseseră la concluzia că singura explicație putea fi Magia de Maelstrom, o veche și primejdioasă putere întunecată, interzisă cu mult timp în urmă de Breasla Vrăjitorilor. Însă de ce crescuse Marele Maestru o asemenea creatură primejdioasă și imprevizibilă nimeni nu știa cu certitudine.

Quenelda era sigură că scopul ascuns al dragonului fusese să-i ucidă tatăl, dar contele nu putea accepta în ruptul capului nici ideea că Marele Maestru, Sir Hugo Măträgună, mentorul și, totodată, prietenul lui din copilărie, ar fi putut cochetă cu bună știință cu Magia Neagră, darămite că și-ar fi dorit să-l ucidă. Era convins că dorința de cunoaștere

Respect pentru oameni și cărți

îl făcuse pe Sir Hugo să o ia pe căi greșite și că pasiunea pentru creșterea dragonilor îi întunecase mintea. Se știa prea bine că Magia de Maelstrom era imprevizibilă și greu de controlat, și numai ea era de ajuns pentru a explica gândurile și purtarea dușmănoase ale sălbaticului dragon... Fie că era adevărat sau nu, nimic din toate astea nu putea fi dovedit până când Marele Maestru nu se întorcea de la castelele sale din nord, până când contele nu reușea să descopere adevărata intenții ale prietenului său, fără a da însă în vileag puterile ascunse ale fiicei lui.

Între timp, Quenelda și Rădăcină juraseră să nu sufle o vorbă. Dacă s-ar fi aflat că cel mai puternic om de la cârma Breslei Vrăjitorilor era un adept al Magiei Negre, s-ar fi creat panică, iar legea și ordinea ar fi fost date peste cap. Al Treilea Război cu Goblinii mergea din ce în ce mai rău, așa că acum contele trebuia, mai mult ca niciodată, să mențină în rândul oamenilor o senzație de liniște și siguranță.

De curând, comandantul Gărzii Dragonilor atrăsese atenția asupra faptului că existau semne potrivit cărora cele treisprezece triburi ale goblinilor s-ar fi unit, ceea ce ar fi reprezentat cea mai mare amenințare la adresa Celor Șapte Împărații ale Mării, de la Războaiele Magilor încoace, cu două mii de ani în urmă. Temerea îi fusese confirmată de atacul asupra fortăreței din Vâlceaua Urlătoare, condus de comandantul suprem al goblinilor, Lordul Galtekerion, și contracarat de Bark Oakley, șeful garnizoanei contei lui și tatăl lui Rădăcină, care își pierduse viața în timp ce dădea semnalul de alarmă. După un an greu de campanie, purtată până iarna – o iarnă aspră, care venise prea

Respect pentru oameni și cărți

devreme –, contele luase hotărârea temerară de a ataca prin surprindere sălașul goblinilor din Arhipelagul de Apus, trăgând nădejde să prindă creaturile exact în momentul în care ieșeau din hibernare, slabite și derutate, cândva spre sfârșitul primăverii. Să atace înainte ca aceștia să apuce să se împerecheze și să se înmulțească. Să atace folosindu-se de banchiza care se deplasase atât de mult spre sud, încât Imperialii, antrenați să parcurgă distanțe lungi, și galioanele de luptă ale Gărzii Dragonilor puteau acum să ajungă pe îndepărtatul Arhipelag de Apus.

Neluând în seamă povețele vraciului său, care îl îndemnase să aștepte să i se vindece rănilor din bătălia din Vâlceaua Urlătoare și din turnirul regal înainte să urce din nou în șa, contele hotărâse să pornească spre Ostrovul Dragonilor, ca să vadă cu ochii lui cum mergeau pregăturile pentru campania de primăvară care se aprobia. Și, drept răsplată pentru faptele sale de vitejie, primise de la regină învoirea specială de a-i lua cu el pe fiica lui, Quenelda, și pe scutierul acesteia, Rădăcină. Gnomul se vazgeçuse nevoit să-și lase dragonița, Aleargă După Stele, în grăjdurile de la Domul Dragonilor. Fortăreața de pe Ostrovul Dragonilor nu era cel mai nimerit loc pentru un erbivor atât de blajin. Unui dragon mai zvăpăiat ar fi putut să-i lase gura apă o bucătică atât de succulentă!

– Viteza vântului, trei noduri, în creștere. Direcția, nord – nord-vest, cu douăzeci... tună vocea contelui Rufus DeWinter peste coiful Queneldei. Cinci leghe și suntem acolo. Ora de sosire estimată, zece bătăi de clopot.

Respect pentru oameni și cărți

– Ostrovul Dragonilor! șopti Quenelda cu răsuflarea tăiată sub viziera coifului.

„Ostrovul Dragonilor”, se auzi ca un ecou gândul dragonului Două Înghițituri, care era la fel de entuziasmat. Nu se mai întorsese acasă de când fusese grav rănit în război.

De obicei, dragonii care sufereau vătămări atât de serioase în luptă erau uciși pe loc, însă Quenelda, cu harul ei extraordinar de îmblânzitoare de dragoni, reușise împreună cu mai-marele dragonilor contelui, piticul Tangnost Strânsoare de Urs, să-l oblojească și să-l vindece pe Două Înghițituri, ceea ce nu se mai auzise până atunci. Quenelda îl încredințase că Tangnost îi va îngriji oasele rupte și îi va trata infecția care l-ar fi făcut să-și piardă coada. Dacă nu ar fi avut darul de a-l liniști pe imprevizibilul șițafnosul dragon în timp ce piticul îi punea la loc oasele frânte, atât ei doi, cât și ucenicul lui Tangnost, Rădăcină Oakley, ar fi fost prefăcuți în trei grămăjoare de cenușă. Văzând că reușiseră să-l pună pe picioare, contele i-l dăruise pe Două Înghițituri Queneldei.

„Suntem aproape... Deja îmi aud frații și surorile...“

Și Quenelda distingea vag șoaptele dragonilor care zburau pe deasupra și primprejurul lor, în interiorul și în afara lanțului muntos.

– Mai avem puțin și ajungem, spuse ea întorcându-se spre Rădăcină.

Gnomul zâmbi larg, fără să o întrebe de unde știa, de vreme ce prin negura aceea rece ca gheață abia dacă puteai zări ceva mai departe de coada dragonului din față. Știa de mult că domnița avea un miros, un văz și un auz mult mai fine decât ale oricărui locuitor din regate.

Respect pentru oameni și cărți

Apoi răsună chemarea de care Rădăcină se temuse cel mai mult.

– La semnalul meu! porunci contele cu o voce gravă.

– Ești gata? îl întrebă Quenelda pe Rădăcină, întorcându-se în să și punându-i o mâna pe braț ca să-l liniștească. O să te descurci de minune, așa cum ai făcut și până acum. Crede-mă, n-ai de ce să te temi. Ne aflăm la doar trei mii de pași altitudine. N-o să fii nevoie să te arunci.

Rădăcină încuviință din cap, încercând să pară mai curajos decât era de fapt, apoi închise ochii și își trase viziera. De când aflase că-și va însobi tatăl în această expediție, Quenelda îl învățase pe Rădăcină tot ce știa despre Garda Dragonilor și despre ostrov. În vreme ce afară viscolea de mama focului, cei doi își petrecuseră timpul în marea bibliotecă din Domul Dragonilor, unde scotociseră după cărți prăfuite și cronică, iar Quenelda își învățase scutierul să scrie și să citească. Iar atunci când nu studiaseră, făcuseră exerciții de zbor.

Quenelda și Rădăcină exersaseră mai ales zborul în picaj și desfășurarea aripilor de dragon, „în caz că vor fi nevoiți să se arunce”, îi explicase ea frumos, însă amândoia știau că, de fapt, voia să spună: „în caz că o să cazi din să“. Trebuia să fie pregătiți pentru orice, spusesese Quenelda, arătându-i pentru a treia oară cum funcționau aripile. Își dorea ca primul lor zbor pe câmpul de bătălie să fie fără cusur.

Rădăcină înghiță în sec și, cuprins de neliniște, începu să își verifice din nou harnasamentul de zbor. Prima lui încercare de a-și „desface aripile” nu ieșise bine deloc, căci sfârșise agățat cu capul în jos de crengile unui pin uriaș,

Respect pentru oameni și cărti

înfașurat strâns în propriile aripi, ca un liliac adormit. În ziua următoare, plonjase fără să vrea în apa rece a lacului, fiind la un pas să se prăvălească peste velele și parâmele unui galion comercial. Apoi...

— Drept în jos, drept în jos, drept în jos... La semnalul lui, Tunet Nor de Furtună, uriașul Imperial Negru al contelui, făcu un viraj de nouăzeci de grade spre tribord și se desprinse de grup, coborând aproape vertical în negura de dedesubt. Rădăcină nici nu apucă bine să tragă aer în piept, că pământul se și înclină înaintea ochilor lui și se trezi în cădere liberă, ca un pietroi aruncat de la înălțime.

Vântul șuiera în urechile Queneldei în timp ce se prebușeau în gol alături de Garda Dragonilor, grupată în formătie perfectă. Simțea că are aripi și că era cel mai firesc lucru din lume să coboare în picaj și să danseze cu dragonii. Asta era menirea ei, asta trebuia să facă.

Ostrovul Dragonilor, Ostrovul Dragonilor, Ostrovul Dragonilor... Numele legendarei fortărețe îi pompa prin vene în ritmul bătăilor inimii. Mergea acasă, pe Ostrovul Dragonilor!

Stând, practic, încremenit în spatele Queneldei, cu picioarele înfipte în scărița de la șa, cu ochii închiși strâns și cu degetele albe de la strânsoare, Rădăcină se ținea cu dispereare de dragonul care plonja în gol. Viteza cu care coborau amenință să-l smulgă din șa și se întreba dacă Quenelda va observa măcar că nu mai era în spatele ei. Nici coiful și nici viziera, care îi acoperea fața în întregime, nu îl protejau de vântul care îi șuiera în urechi și-i făcea ochii să lăcrimeze de frig. Viteza amețitoare îi tăiașe răsuflarea și abia mai

Respect pentru oameni și cărți

putea să respire. Strânea din dinti, încercând să țină lipite buzele, care acum îi dezveleau gingeile. Harnasamentul de zbor, care îl ținea bine în șa, îl strânea atât de tare, încât îi făcuse răni la umeri și la mijloc; stomacul i se întorsese pe dos, iar gâtul îl dorea. În anumite momente, uita că zboară și se simtea devorat de gura gigantică, plină de fum, a unui dragon. Rădăcină simtea că nu mai rezistă prea mult: brațele îi ardeau din cauza efortului de a se ține de șa. Atunci, Două Înghițituri își întinse trosnind aripile butucănoase și prinse un curent de aer care, după ce îi zdruncină ușor, îi ajută să se redreseze și să plutească la câțiva pași deasupra mării reci ca gheață.

– Șapte optimi de milă și ajungem...

Navigatorul contelui puse luneta la ochiul drept și văzu Ostrovul Dragonilor, după care urmă o desfășurare rapidă de rune și puncte, care îi ofereau o mulțime de informații. Verifică indicatorul de pe brațul protejat de armură, pentru a stabili coordonatele, apoi își ridică privirea, mulțumit.

– Apropiere confirmată și în aşteptare.

– Recepționat, îi răspunse contele.

Într-o fracțiune de secundă, o scânteie albastră lumină negură din jurul lui Tunet Nor de Furtună, învăluindu-i pe conte și pe uriașul său dragon de luptă într-o țesătură fină de foc. În secunda următoare, luijeri cățărători începură să se încolăcească în jurul lui Două Înghițituri, ca niște rădcini de copac în căutare de apă. Rădăcină simți fiori reci pe șira spinării când irizațiile luminoase începură să se cățăre și pe el, de parcă ar fi căutat ceva. În fața lui, părul Queneldei strălucea auriu sub coif ca o păpădie. Scânteii

Respect pentru cumpărătorii cărți

strălucitoare dansau înaintea ochilor băiatului, făcându-l să scoată icnele ascuțite.

Quenelda se întoarse spre el și îi zâmbi larg, ca și când ar fi vrut să-i ceară scuze.

– Îmi pare rău, am uitat să-ți spun dinainte. Mi-a povestit tata despre asta. Cred că tocmai am trecut printr-un nexus.

Rădăcină se albi la față.

– Un nexus, îi explică ea, e un scut protector. El apără Ostrovul Dragonilor ca o plasă invizibilă.

– Vrăjitorie... murmură Rădăcină trăgând aer în piept. Deci, știu că suntem aici?

Quenelda încuviașă din cap.

– Da. Uită-te în spate!

Rădăcină se întoarse în șa, se uită în dreapta – „spre tribord”, își aminti el îndată –, apoi spre babord și ridică din umeri.

– Unde?

Quenelda își înălță privirea și îi arătă cu degetul. Rădăcină se uită în sus. Trei dragoni Vampir, zburând foarte aproape unul de celălalt, îi escortau silentios spre insulă. Rădăcină nu îi auzise și nici nu îi văzuse până atunci.

– Poftim? exclamă el cu gura căscată. Când au apărut?

Quenelda izbucni în râs.

– Oho, cu vreo trei leghe în urmă, probabil înainte să intrăm în nexus.

În câteva momente, niște vârfuri ascuțite de stâncă neagră ieșiră la iveală din apa mării, pline de arbalete și catapulse aşezate pe niște punți înguste.